

1. Een gespreid bedje

Nostalgisch over zijn tempo doeloe-verleden stapt Anton de Haas uit de jumbojet.

‘That’s me,’ zegt hij met een hoofdknik naar het naambord, dat een man voor de borst houdt. ‘Welcome boss,’ zegt de man. Hij maakt een buiging, reikt Anton een briefje aan en neemt hem zijn weekentas en paspoorten uit handen. Vervolgens wringt hij zich door de slurf een weg naar de uitgang.

‘Wat een mannenwereld,’ moppert Marga.

‘Hier is een man nog van betekenis,’ zegt Anton, terwijl hij zijn vrouw met een glimlach van een tas verlost.

In de pier blijft hij staan om te zien hoe bruine vrouwen met hoge stemmetjes de stroom reizigers in twee richtingen splitsen: ‘Transit Taipei? Bangkok?’

Marga is doorgelopen.

De afhaler trekt een bagagekar uit de langs het glas geparkeerde rij. Met de tassen erop gaat hij hun voor op de lopende band.

Over zijn schouder kijkt Anton naar de bedrijvigheid rond de Boeing-747 op het in de zon blinkerende platform.

‘Waar denk je aan?’ Marga heeft zich omgedraaid en kijkt hem met opgetrokken wenkbrauwen aan. ‘Weet je zeker dat je dit nog wilt?’

‘Alsjeblieft, laten we er niet wéér over beginnen.’ Ben ik eindelijk in Azië, heeft zij er genoeg van. ‘Wees toch niet zo pessimistisch,’ zegt hij, terwijl hij haar voorbij loopt.

‘Realistisch zul je bedoelen.’ De blik stuurs op de transportband gericht laat ze zich meevoeren.

Verderop steekt de afhaler zijn hoofd om een hoek. Hij wuift en blijft bij het VIP-poortje opzij van de immigratiebalies staan.

Vanachter een tafeltje kijkt een geüniformeerde Thai op, een geeuw onderdrukkend. De paspoorten heeft hij afgestempeld. Als zijn landgenoot met een armgebaar op Anton en Marga wijst, mogen ze doorlopen.

‘Nou, is dat geen binnenkomer?’ vraagt Anton, terwijl hij de paspoorten aanpakt.

Marga knikt en kijkt de andere kant op.

Terwijl de afhaler met de reçu's in de hand de koffers van de bagageband haalt, leest Anton het geprinte briefje van de man die hij opvolgt. Bram zal hen aan het eind van de middag ophalen. Bij hem thuis zullen ze hun nieuwe collega's ontmoeten. '*Anton & Marga, welkom in Bangkok*' heeft hij in blauwe inkt bovenaan het briefje geschreven. '*Geen das, tot straks, Bram*' staat onderaan.

In de aankomsthal lopen ze tussen een menigte achter dranghekken wachtende mensen door. Links en rechts schieten naambordjes omhoog. De begeleider dringt bij een balie voor limousineservice voor.

Onder de overkapping van het luchthavengebouw wordt met koffers gesjouwd. Vliegtuiglawaai steekt de kop op en het stinkt naar uitlaatgassen. Warme vochtige lucht prikt door hun kleding. Met de punt van zijn das poetst Anton de condens van zijn brillenglazen. Hij denkt aan de afscheidsworden van de captain: 'Dames en heren, welkom in Bangkok. De temperatuur is 37 graden Celsius. Ik wens u een prettige dag.'

In de limousine raast de airco op volle toeren. De man die hen naar buiten heeft geloodst, staat met de hand aan de pet. Een gouden tand licht even op.

Anton wuift terwijl de Volvo optrekt.

‘No problem,’ zegt de chauffeur als Anton van Brams briefje het adres van het hotel opleest.

‘Ik heb er echt zin in,’ zegt Anton, terwijl hij zijn das afdoet en zijn mouwen opstroopt. ‘We gaan een mooie tijd tegemoet, dat beloof ik je.’

Nukkelig zegt Marga: ‘Uit koffers leven? Moet ik dat leuk vinden? Ik was liever langer in Holland gebleven.’

Anton onderdrukt een zucht en pakt de hand op waaraan de roze met briljanten afgezette saffier aan een ring prijkt. Die heeft hij haar in Sydney voor haar verjaardag gegeven. Spelend met de ring probeert hij de glans in haar ogen terug te halen. Het zijn ogen die hij al veertig jaar kent. ‘We kunnen zo nog even zwemmen. Bram komt pas om half vijf.’ Ze waren net een week in Nederland geweest en het zou goed zijn als zij de introducties mee zou maken, dat ze samen een huis zouden zoeken. De spullen stonden al op de boot.

‘Mij te warm. Ik moet me nog opknappen. Wanneer gaan we huizen kijken?’

‘Morgen, overmorgen. Net zolang tot we iets gevonden hebben.’

‘Dat kan dagen duren. Je moet de vestiging overnemen.’

‘Een huis vinden is net zo belangrijk. Jammer van Brams villa en van het zwembad. Maar het ligt te ver van het centrum.’

‘Moeten we per se in het centrum wonen?’

‘In ieder geval niet te ver ervandaan. Het nieuwe kantoor komt er. En met dit verkeer.’

‘Vieze stad.’ Ze trekt haar hand terug, wringt het bovenste knoopje van haar blouse los en zakt onderuit. Marga is in slaap gedommeld, de ronde kin is op de borst gezakt en haar hoofd knikt op de maat van de richels in de weg. Het geblondeerde kapsel is uit model geraakt en haar doorleefde handen liggen in de schoot. De zwarte lakschoenen heeft ze uitgeschopt.

Zo meegaand als ze anders is, zo weerspanning is ze nu, denkt hij. Aan de jetlag zal het niet liggen, want daar klaagt ze nooit over. Waar bij haar de schoen wringt weet hij best.

In het stadsverkeer schiet de limousine schoksgewijs vooruit. Stampvolle bussen, geblindeerde auto's, vrachtwagens, pick-ups, gele taxi's, motoren en knetterende *tuktuks* zetten zelfs de hete lucht in beweging. Daarbovenuit klinkt het geloei van sirenes en gebrul door een megafoon. Gehelmde agenten rijden op zware motoren voorbij. Zwaailichten passeren. Anton schrikt van een dreun op de Volvo! Er

schiet een Mercedes voorbij. Gewapende militairen kijken vanuit een pick-up lachend achterom. Marga veert op, klaarwakker.

‘Sorry, no problem. VIP.’ Het is de kalme stem van de chauffeur die vanuit de achteruitkijkspiegel de toestand van zijn passagiers opneemt.

‘Hè, waar heeft hij het over? Wat is er gebeurd?’

‘We moesten aan de kant. Het ging niet snel genoeg.’

‘Wat een stel botteriken!’

‘Kijk uit met wat je zegt. Belediging van het koningshuis is strafbaar.’

‘Koningshuis? Ik heb het over de botteriken die hen begeleiden. Mij zul je hier niet achter het stuur zien.’

‘Hoeft ook niet. Je krijgt een chauffeur.’

‘Waar zijn we toch aan begonnen?’ Marga bukt zich voorover en perst haar gezwollen voeten in haar schoenen.

De kennismakingsborrel is op een compound, in de achtertuin van Brams villa. Grijs wolken hangen laag boven een purperrode zon. Een onweersbui heeft een frisse ozongeur achtergelaten. Expats van De Blauwe Duif staan met een glas in de hand op

het terras, ver van het zwembad waar kinderen in rondspartelen.

De enige Thai in de tuin zijn twee serveerders. Zij vullen de glazen en zorgen ervoor dat de zilveren plateaus met een keur aan exotische snacks steeds weer langskomen. Het is een tafereel dat Anton aan vergeelde foto's doet denken.

Na de kennismakingsronde is Marga in de dameskring blijven staan. Anton is met een glas wijn in de hand met Bram meegelopen. Aan de rand van het zwembad vraagt hij: 'Hoe hebben jullie het hier gehad?'

'Geweldig. Het is dat ik een promotie niet kan weigeren en we onze kinderen in Frankfurt nog een poos bij ons kunnen houden, maar anders...'

'Jij bent hier geboren, ik ken dat gevoel.'

'Uit Indië?' Bram zet het groene tinnetje aan de lippen en zegt met pretogen: 'Ik heb nog drie jaar in Jakarta gewoond en in het land rondgereisd. Ik kan me niet voorstellen hoe het daar vroeger was, maar nu lijkt het me hier beter.'

'In welk opzicht?'

'Stabieler.'

Anton neemt een slok van zijn wijn. Bram kon weleens gelijk hebben. De Thai hebben geen koloniale heersers gekend. Ze hebben een koninkrijk met

de familie als bindend element. Hij had gelezen dat ze veel toleranter en ondernemender waren. Economisch gezien was het land de snelste groeier in de regio. Indonesië bestond ook uit vorstendommen, maar ondernemerschap was daar het terrein van de Chinees.

‘Alleen die taal,’ zegt hij.

‘Och, in de kringen waar jij mee te maken krijgt, kun je met Engels goed terecht.’

‘En de zaak?’ Hij wist dat Bram het cateringbedrijf van de hand had gedaan, de vestiging had gereorganiseerd. Zou dat betekenen dat hij minder te doen zou krijgen?

‘Je komt hier in een gespreid bedje,’ reageert Bram met een uitbundige lach. ‘Met uitzondering van de airport en het crewhotel kun je alles nu in één kantoor onderbrengen en je direct met de verkoop bezighouden. Voor de business moet je in Sathorn zijn, hét zakencentrum. Daarom kun je het beste daar een huis zoeken.’

‘Onze zoveelste huizenjacht.’ Anton verruilt zijn glas, grist een toastje met kaviaar van een plateau en neemt er gretig een hap van. ‘Kom, laat ik een rondje maken,’ mompelt hij met volle mond.
